

sobem. Stížností na ministerstvo spravedlnosti domohla se vymáhající strana rozhodnutí, že měla právo užítí menšinového jazyka, jiného významu však rozhodnutí to nemá pro věc, neboť odmítnutím dovolacího rekursu stalo se rozhodnutí rekursního soudu právoplatným, a jest exekuční návrh vymáhající strany zamítnut konečným způsobem. Jest proto jakékoliv další vyřízení zmíněného opravného prostředku vyloučeno podle zákona, ježto právoplatné rozhodnutí nemůže býti přezkoumáno, tím méně změněno.

Čís. 8029.

Exekuci proti státu k vydobytí peněžních pohledávek nelze vésti, dokud věřitel nezažádal marně u příslušného úřadu o poukaz a o výplatu dlužného peníze. Žádost k finanční prokuratuře o poukaz výplaty pohledávky není žádostí o výplatu u příslušného úřadu státního.

(Rozh. ze dne 10. května 1928, R I 330/28.)

Návrh, by byla povolena proti československému státu exekuce k vydobytí peněžité pohledávky, soud první stolice zamítl, rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Rozsudek nejvyššího soudu ze dne 15. října 1927, jímž nebylo vyhověno dovolání strany žalované, nyní strany povinné, byl jí doručen dne 7. listopadu 1927 k rukám finanční prokuratury v Praze a měla tato dáti poukaz, by do uplynutí čtrnáctidenní platební lhůty, tedy nejdéle do 21. listopadu 1927 peníz straně vymáhající prisouzený byl jí vyplacen, neboť předpis § 409 c. ř. s. o lhůtě ke splnění závazku platí také při rozsudcích proti eráru a právoplatný rozsudek o soukromoprávním závazku tvoří také proti eráru exekuční titul podle § 1 čís. 1 ex. ř. Strana vymáhající již dopisem ze dne 8. listopadu 1927 požádala finanční prokuraturu, by prisouzenou pohledávku, po srážce útrat II. a III. stolice, prisouzených železničnímu eráru, v čas zaslala, aby nemusela býti vedena exekuce. Žádost tu opětovala strana vymáhající dopisy ze dne 21. listopadu 1927, 25. listopadu 1927, 28. listopadu 1927 a 1 prosince 1927, leč bez výsledku a nedošly jí peníze ani do dne podání exekučního návrhu, do 13. prosince 1927, ač finanční prokuratura dopisem ze dne 3. prosince 1927 sdělila, že přiřčená částka již ředitelstvím státních drah byla poukázána. Toto stálé oddalování placení, nijak odůvodněné, rovná se přímému odpírání placení, neboť od uplynutí platební lhůty proběhla marně doba delší 3 neděl a nezbylo tudíž straně vymáhající než zakročit o povolení exekuce, která s hlediska § 409 c. ř. s. a § 7 ex. ř. jevila se býti přípustnou a oprávněnou. Odkazování na předpis dvor. deketu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. (čl. IX. čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř.) není místným, poněvadž tento předpis jedná o zabavení pohledávek, příslušejících proti státu jako poddlužníku nikoli o exekuci proti státu jako dlužníku.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jest sice přisvědčiti názoru soudu rekursního, že také proti státu pravoplatný rozsudek tvoří exekuční titul ve smyslu § 1 čís. 1 ex. ř., nelze však souhlasiti s názorem soudu rekursního, že možno vésti exekuci proti státu k vydobytí peněžních pohledávek dříve, než věřitel žádal u příslušného státního úřadu o poukaz a o výplatu dlužné sumy (srovnej rozhodnutí sb. n. s. čís. 1294 a 1344), leda že by mu příslušný státní úřad byl odepřel likvidaci nebo výplatu pohledávky (srovnej rozhodnutí sb. s. n. 568 a 5180). V tomto případě jest úřadem poukazujícím a likvidujícím pohledávku vymáhající věřitelce pravoplatným rozsudkem přiznanou ředitelství státních drah Praha-sever. Bylo proto na vymáhající věřitelce, by u tohoto úřadu žádala vyplacení své pohledávky, a teprve, kdyby jí tímto úřadem byla likvidace, poukaz k výplatě, odepřena, měla vymáhající věřitelka právo podati návrh na povolení exekuce proti státu a měla v tomto návrhu osvědčiti, že jí likvidace a poukaz její pohledávky tímto úřadem byl odepřen. To vymáhající věřitelka podle obsahu spisů neučinila, neboť její opětovné dopisy na finanční prokuraturu v Praze o poukaz výplaty pohledávky nebyly žádostmi o výplatu u příslušného úřadu státního, ježto finanční prokuratura podle instrukce pro finanční prokuratury ze dne 9. března 1898, čís. 41 ř. z., která článkem IV. uvozovacího zákona k c. ř. s. nabyla povahy zákona, platí ze své expensní pokladny pouze útraty sporu přiznané odpůrcům (§ 18 čtvrtý odstavec instrukce) a poukazování a výplaty prisouzených částek jest úkolem onoho úřadu, který podle organizace úřadů státních jest k tomu povolán. Za tohoto stavu věci není správným názor rekursního soudu, že šlo zde o oddalování placení rovnající se jeho přímému odpírání, které vymáhající věřitelku opravňovalo k vedení exekuce. Když tomu tak, jest dovolací rekurs povinného důvodným a bylo napadené usnesení rekursního soudu změnití a obnoviti usnesení soudu první stolice.

Čís. 8030.

Zájemné popsání vnesených svršků podle § 1101 obč. zák. může se státi jak jich sepsáním v prozatímním opatření tak exekučním sepsáním a popsáním podle § 253 ex. ř. Jest zbytečno svršky, jež byly již exekučně popsány, ještě jinak zájemně popisovati.

(Rozh. ze dne 10. května 1928, R I 348/28.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodané svršky nepřikázal soud první stolice v přednostním pořadí pronajímateli pohledávku z nájemného, ježto zástavní právo pro činžovní pohledávku zaniklo jednak odstraněním věcí, jednak neprovedením zájemného popsání (§ 1101 obč. zák., III. dílčí novela § 139). Rekursní soud přikázal výtěžek dražby v přednostním pořadí ku zaplacení pohledávky pronajímatele z nájemného. D ů v o d y: Jest jisto a také v jednacím